

GEEF DE PEN DOOR!

Marijke de Haas

Ik voelde me vereerd dat Ellen Vriens de pen aan mij door wilde geven. Mijn eerste reactie was: "IK?"

Daarna volgden een reeks aan gedachten, gevoelens en uiteindelijk het besluit om op het aanbod in te gaan. Ik voel me al jaren in hart en nieren Psychosomatisch Fysiotherapeut.

Mijn naam is Marijke de Haas-van Loon, 60 jaar en getrouwd met Eus en we hebben 4 kinderen, tussen de 20 en 30 jaar. We wonen in Hulten (gemeente Gilze en Rijen, Noord Brabant) en intussen zijn de kinderen uitgevlogen en volwassen geworden. Ons gezin is voor mij het fundament waarop ik al die jaren mijn werk kon doen.

Ik ben in 1981 als Algemeen Fysiotherapeut afgestudeerd in Breda aan de "Academie voor Fysiotherapie West-Brabant", nu Avans. We waren trots op onze opleiding en vonden dat het een van de beste opleidingen van Nederland was. We werden Orthopedisch geschoold en ik vervolgde mijn opleiding met de opleiding Orthopedische

Manuele Therapie volgens Cyriax.

Toen ik een volgende nascholing wilde kiezen zat ik met het aanmeldformulier voor de Manuele Therapie in mijn handen. In mijn andere hand had ik een formulier voor een nieuwe opleiding aan de Academie "Leffelaar" in Amsterdam voor Psychosomatische Fysiotherapie. Het was 1983. En ik schreef me daar in! Ik geloofde dat hier een meer fundamentele benaderingswijze van de bewegende mens aan bod kwam.

Ik zat in de allereerste groep van die opleiding met allemaal 'kartrekkers' van de latere NFP. (Joost de Bie, Elly Voskuil e.a.) Ik voelde me een 'jonkie', maar echt op mijn plek. Na 3 jaar was ik Psychosomatisch Fysiotherapeut.

In het werkveld had PSF nog niet de plek die het nu heeft, we moesten ons echt bewijzen. En dat viel niet mee.

Ik werkte en werk nog steeds in een eerstelijns fysiotherapiepraktijk in Rijen. We vormen een maatschap met daarin verschillende specialisaties.

Ik liet mij vakinhoudelijk voeden door Bij- en Nascholing, deelname in een psychosomatisch IOF, NFP Verdiepingsdagen, Symposia van Society for Psychosomatic Medicine etc.

Ik deed allerlei cursussen op het gebied van Ademhaling, ACT, Biofeedback, CEG-cursus, Pijn- en Stressmanagement en nog meer.

Dat heeft er toe geleid dat ik de psychosomatische behandelwijze steeds meer met succes inhoud heb kunnen geven in de praktijk.. Er is veel vraag naar PSF in mijn regio. Ik zie veel patiënten met burn-out, SOLK, conversie en ook zie ik een toenemend aantal jongeren met stress gerelateerde klachten in de praktijk.

Intussen is er een samenwerking (MDO) ontstaan met huisartsen, praktijkondersteuners GGZ, psychologen en psychiaters, waarin de lichaamsgerichte aanpak van de PSF gewaardeerd wordt. De

feedback vanuit de andere disciplines is met name dat we de psychosomatische verklaring kunnen geven aan de patiënt en natuurlijk de handvaten die wij de patiënten kunnen bieden. Door de activiteiten van het NFP op landelijk niveau en de wetenschappelijke onderbouwing van ons vak zijn er ook steeds meer andere verwijzers, zoals revalidatie artsen, neurologen en orthopeden. En er zijn steeds meer collega's die intercollegiaal naar mij verwijzen. PSF heeft duidelijk zijn plek gevonden in de gezondheidszorg.

De praktijk heeft me gevormd tot de PSF-er die ik nu ben. Steeds opnieuw blijkt hoe belangrijk het is om goed te luisteren naar het verhaal van de patiënt, daarbij aan te sluiten om hem/haar mee te nemen in een veranderproces, te leren fysiek te voelen, de betekenis ervan te ontdekken en daar een nieuwe balans in te vinden. Iedere patiënt heeft zijn eigen verhaal en persoonlijkheid en daarom is geen behandeling hetzelfde. Dat is het leuke van ons vak! Je moet naast je vakkennis ook de eigen persoonlijkheid en gesprekstechnieken gebruiken en steeds alert blijven. Dat laat zich soms moeilijk vatten in protocollen, maar toch goed dat deze er zijn om een leidraad te hebben, zeker voor de jonge PSF-ers.

Tegelijkertijd ben ik heel blij dat er steeds naar wetenschappelijke onderbouwing van PSF gezocht wordt. Dit moet een speerpunt blijven, omdat het belangrijk is om de plek van PSF in de gezondheidszorg te waarborgen (en overigens ook een betere vergoeding te kunnen eisen). Daarnaast is het belangrijk dat we elkaar blijven inspireren, elkaar blijven opzoeken. Voor mij zijn de bijeenkomsten, zoals de Verdiepingsdagen, altijd een 'thuiskomen' geweest. Dat geldt ook voor de Werkgroep Psychosomatische Fysiotherapeuten Noord Brabant (ontstaan vanuit een IOF), waarin we vakinhoudelijke onderwerpen uitdiepen, kennis delen, casussen bespreken, onszelf profileren, elkaar op de hoogte houden van wat er landelijk speelt, het komt allemaal langs en heeft mij al die jaren zeer gesteund. Het was nooit een belasting, maar juist een inspiratiebron. Hier zijn ook vriendschappen ontstaan.

Het NFP is het platform dat de psychosomatische fysiotherapeuten samenbrengt. Hier kunnen we gehoord worden, hier kunnen we ons verenigen en hiermee kunnen we ons laten horen naar stakeholders. Daarnaast is het bestaan van een regionaal platform, een netwerk, zoals onze Werkgroep, van belang om het in de basis, de dagelijkse praktijk, te implementeren. De verbinding, zowel verticaal als horizontaal, is in onze kleine beroepsgroep altijd de kracht geweest.

Ik geef de pen door aan Patricia Killestein.